

tioner, der udbredtes over Internettet, herunder om straffrihedsreglen i straffelovens § 269, stk. 1, 2. pkt., hvorefter den, der har handlet til berettiget varetagelse af åbenbar almeninteresse, også kan omfatte den personkreds, der kommunikerer via Internettet?»

Begrundelse

Den omsiggribende nyhedsformidling over Internettet nødvendiggør en retlig afklaring.

Svar (29/3 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Medieansvarsloven indeholder i kapitel 3 og 4 bestemmelser om strafansvar og erstatningsansvar for massemediers indhold. Bestemmelserne indeholder ikke materielle regler om ansvarspådragende adfærd, men fastsætter (begrænser) kredsen af ansvarssubjekter, dvs. hvem der er strafferetligt ansvarlig eller erstatningsansvarlig.

Medieansvarsloven omfatter – ud over den trykte presse samt radio- og tv-programmer, jf. lovens § 1, nr. 1 og 2 – ifølge lovens § 1, nr. 3, tekster, billeder og lydprogrammer, der periodisk udbredes til offentligheden, såfremt de har karakter af en nyhedsformidling, som kan ligestilles med den formidling, der er omfattet af § 1, nr. 1 og 2.

Formålet med bestemmelsen i § 1, nr. 3, er at sikre, at elektroniske informationssystemer, der kan ligestilles med de traditionelle massemedier, også kan omfattes af medieansvarslovens særlige ansvarssystem, jf. herved betænkning nr. 1205/1990 om medieansvar, s. 106 ff. Foretagender, der udgiver de i § 1, nr. 3, nævnte massemedier, skal dog for at være omfattet af loven have indgivet anmeldelse til Pressenævnet, jf. § 8, stk. 1.

Et foretagende, der via Internettet udbreder informationer m.v., kan således være omfattet af medieansvarsloven i medfør af § 1, nr. 3, jf. § 8, stk. 1.

Som nævnt regulerer medieansvarsloven ikke massemediernes indhold. Straffeloven, herunder lovens bestemmelser om ærekrænkelser, finder imidlertid også anvendelse på lovovertrædelser, der begås via internettet.

Personer, der kommunikerer via Internettet, og som sigtes eller tiltales for overtrædelse af

straffelovens bestemmelser om ærekrænkelser, vil derfor efter omstændighederne kunne påberåbe sig straffrihedsreglen i straffelovens § 269, stk. 1, hvorefter en sigtelse bl.a. er straffri, når den, der fremsætter sigtelsen, har handlet til berettiget varetagelse af åbenbar almeninteresse.

Spm. nr. S 1799

Til indenrigsministeren (25/3 96) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Vil ministeren oplyse antallet af ansatte, fordelt på personalegrupper, der pr. 1. marts 1996 var ansat i Indenrigsministeriet, Udlændingestyrelsen og tilhørende institutioner, og som var beskæftiget med udlændingesager, og hvor mange der var ansat den 1. marts 1993?«

Foreløbigt svar (2/4 96)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg har i dag anmodet Udlændingestyrelsen og statsamtterne om at oplyse antallet af ansatte – fordelt på personalegrupper – som henholdsvis pr. 1. marts 1993 og pr. 1. marts 1996 var beskæftiget med sagsbehandling på udlændingområdet.

Jeg vil, når disse oplysninger foreligger, vende tilbage til besvarelsen af spørgsmålet.

Spm. nr. S 1701

Til erhvervsministeren (15/3 96) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Skal § 1 a, stk. 1, i lov om banker og sparekasser m.v. forstås således, at et pengeinstitut kan købe en hvilken som helst virksomhed eller virksomhedskoncern, hvis pengeinstituttet kan finde én eller flere personer, der vil medvirke til at strippe den opkøbte virksomhed eller virksomhedskoncern?«